

Ivona Klímová. Ředitelka roku

AUTOR Václav Menšík

FOTO Vladimír Pryček

Ředitelka Gymnázia, základní školy a mateřské školy Hello získala ocenění města Ostrava za inovativní přístupy ve škole.

Jak dlouho jste ředitelkou ostravské školy Hello?

Nastoupila jsem v roce 2017, takže už řediteluji šestým rokem.

Jaká byla vaše cesta ke škole Hello?

Bylo to komplikované. Z předchozí školy jsem odcházela za dramatických okolností a byla jsem přesvědčena, že do školství už nikdy nenastoupím.

Když jsem končila, žasla jsem nad tím, kolik různých organizací i lidí mimo školství se mi ozvalo s nabídkou práce. Třeba z realitní kanceláře, ale i z jiných škol.

Když už to nakonec opět mělo být školství, chtěla jsem nejprve zkusit něco měnit od shora a přihlásila se do konkurzu na ministerstvo.

Ale hned po prvním kole jsem zjistila, že jsem asi více praktik a na úřad se nehodím. Když mi řekli, že na ministerstvu se dělá všechno dobře a není potřeba nic měnit, rozhodla jsem se, že do druhého kola už nepůjdu.

Proč jste si nakonec vybrala právě ředitelování ve škole Hello?

Ujistila jsem se v tom, že by měl člověk dělat to, co umí. Já si myslím, že bych neměla a ani se nechci plést do věcí, kterým nerozumím nebo se kterými nemám zkušenosti. O školství jsem přesvědčena, že ho umím, a hlavně mě pořád opravdu baví. Co se týče samotného Hello, tak to bylo nejen tím, že jsem byla u úplného začátku školy jako konzultant, ale i proto, že mi je její filozofie vlastní a ztotožňuji se s ní.

Jaká je to filozofie?

Hello je o vysoce vzdělaném, ale šťastném dítěti. Jsou to dvě věci, o kterých si běžné školy mnohdy myslí, že nejdou dohromady, protože buď je škola dril, nebo je to moderní alternativa školství, kdy je dítě šťastné, ale jeho vědomosti pokulhávají.

Co vás v Hello nejvíc baví?

Nejvíc mě baví práce s lidmi.

Máte tím na mysli pedagogy, studenty nebo rodiče?

Všechny. Začíná to samozřejmě s pedagogy. Ředitel může mít cíle, víze a mnoho plánů, ale pokud nenamotivuje lidi a nekomunikuje, tak funguje pouze jako nejvyšší jméno hierarchie. Opravdový ředitel lidi motivuje, vede je a ukazuje jim

cestu. S žáky a studenty jsem taktéž nikdy neměla problém a mám radost, že se ke mně stále hlásí a vrací. Je krásné vidět, jak rostou. Nedávno jsem byla v naší osmičce, a když se znovu přesvědčíte, jak si tito studenti uvědomují souvislosti dnešní situace, tak je nádherné se na to dívat.

Rodiče jsou pak nedílnou součástí komunikace, která je opravdu klíčová, i co se týče toho, že jsme soukromá škola. Pokud budou mít rodiče pocit, že by své peníze mohli využít jinak než tady u nás ve škole, tak tady naše žáky nebudeme mít.

Kolik dnes vedete zaměstnanců?

Když vezmeme všechny tři součásti Hello, tak to bude kolem šedesáti lidí i s externisty.

Jaké bylo Hello, když jste sem nastoupila, jaké je dnes a jaké bude podle vás za dalších pět let?

Nechci, aby to znělo jako fráze, ale protože pány jednatele a začátek školy znám, mohu říct, že Hello vzniklo srdcem a jeho zakladatelé přesně věděli, co pro své i jiné děti chtějí. Byla to škola, která měla ambice, ale jak se začala rozvíjet a naplňovat, chyběla jí pevná struktura, organizace a obecně vnitřní procesy. Nejdříve jsme museli vytvořit strukturu, zavést způsob, jakým bude organizace fungovat a kam má směřovat.

To, jaká je škola dnes, může hezky popsat závěr týdenní školní inspekce, která u nás teď byla a kdy nás hodnotilo osm lidí. Po týdnu nás posoudili jako velmi kvalitní vzdělávací instituci s velmi kvalitním sborem a dobrým klimatem ve škole.

Řekla bych, že k tomu vedlo to, že jsme z velké části proměnili pedagogický sbor. Od té doby, co jsem nastoupila je tady necelých 20 % původních zaměstnanců. S většinou jsme se rozešli v dobrém, ale s tím, že jsme si vzájemně řekli, že je naše

vize buďto nenaplňují nebo jim nic neříkají anebo nám nezapadali do naší koncepce oni sami.

Za pět let už nám bude naše budova i přístavby, které máme v plánu, malá. Dál budeme rozvíjet kvalitní výuku na základní škole, kde se chceme ještě více zaměřit na propojování všech znalostí a zároveň také mezipředmětové vazby na druhém stupni s kvalitní bilingvní výukou. Na gymnáziu budeme mít po dvou třídách v každém ročníku, a kdybychom měli prostory, tak se nebráníme otevřít i tři. Kromě všeobecné třídy, což je běžné i na jiných gymnáziích máme také jazykovou třídu, na kterou už si vybíráme studenty a od letošního roku máme i obor MMIT – moderní média a uživatelské IT.

Co s tím budete dělat?

Budeme muset nejspíš vyřešit, na co se zaměříme. S jistotou víme, že tady chceme mít jazykovou třídu, protože máme opravdu špičkové jazykáře a rodilé mluvčí. Výuka jazyků se dá dobře měřit, díky mezinárodním Cambridge zkouškám víme, že už například v osmičce a devítce spousta našich dětí má opravdu vysokou mezinárodní úroveň angličtiny. Je tedy potřeba rozhodnout, zda budeme mít jazykovou a všeobecnou třídu nebo jazykovou a MMIT třídu nebo jestli majitelé dokoupí ještě jednu budovu (smích).

Před nástupem do Hello jste dlouho pracovala v běžné škole.

Byl pro vás přestup velkým šokem?

Ne, vůbec ne. Podle běžných kritérií jsme byli škola na problematičtém sídlišti na Dubině. Ale na takové obrovské sídlištní škole na Dubině, kde jsme měli v jednu dobu sedm set třicet osm dětí, jsme tam s pedagogickým týmem dokázali, že se zde může učit velmi dobře a může tam být pohodové prostředí. Sídlíště není hned znakem toho, že ve škole bude probíhat šikana nebo že vzdělanostní úroveň bude

mizivá. Dokonce jsme tehdy dostali i krajské vyznamenání za bezpečné školní prostředí. Když máte kolem sebe dobré lidi, tak i na běžné státní škole lze dokázat velké věci.

Byl to pro vás tedy spíše přestup tam, kde máte ještě větší možnosti?

To určité ano. Soukromé školství není jednoduché. Zejména v České republice, kde má stále ještě takovou tu pachut, že zaplatíš a dítě vystuduje. I touto cestou se některé školy ubírají, ale my to máme naopak. Když rodič zaplatí, jeho dítě dosáhne opravdu měřitelného a prvotřídního vzdělání.

V čem se vaše škola liší od běžných základních a středních škol?

Jsme nároční, poskytujeme opravdu kvalitní vzdělávání a navíc příjemné prostředí. Je také dobré zmínit náš nadstandardní přístup. Jde to vidět i teď v době po covidové, kdy žáci druhého stupně a gymnazisté mají mnoho psychických problémů. Na rozdíl od mnoha škol to u nás řešíme. V Hello máme momentálně dvě psychologky, jednu pro druhý stupeň a jednu pro gymnázium. Ke všem dětem přistupujeme individuálně.

U mě i u všech našich učitelů se nemusí nikdo z žáků ani z rodičů bát zaklepat. Jestli je tedy u nás něco navíc, tak je to zájem o každé konkrétní dítě.

Zbývá vám u práce ředitelky školy nějaký volný čas?

Opravdu bych musela vzpomínat na to, co jsem dělala, když byl svět ještě v pořádku. Posledních několik let jsem žila hlavně školou a domovem, pečovala jsem o vážně nemocného manžela. Když bych měla říct, co budu dělat teď, tak se začnu zase pomalu vracet ke svým koníčkům, mezi které v první řadě patří cestování. Mám stále ještě velké množství destinací, do kterých bych ráda vyrazila.

Co se týče i dalších zájmů, tak moc ráda a hodně čtu, lyžuji a poslouchám hudbu.

Jak to bylo s vaší nominací na Ředitelku roku? Kdy jste se o nominaci dozvěděla?

Už dlouhé roky pracuji na magistrátu v komisi pro školství a vzdělávání a o vyhlášení ankety jsem věděla. V posledním roce jsme se rozhodli, že v anketě oddělíme ředitele od učitelů a bude vyhlášen jeden, maximálně dva ředitelé mimo kategorii, aby se opravdu ocenili hlavně učitelé.

Když se tato kategorie vyhlásila, tak jsem si říkala, že jsem na škole stále ještě krátce a brala jsem to tak, že mě se to netýká. Pak přišel email s nominací, vůbec jsem mu nevěnovala pozornost a hodila ho rovnou do koše. Vůbec nevím, jak se k tomu učitelé z Hello dopídili. Najednou

mi volali z magistrátu, abych jim řekla, který den by se mi hodil pro ocenění a v tu chvíli jsem pochopila, že jsem byla nominována.

Víte, kdo vás nominoval?

Těší mě, že to bylo kolektivní rozhodnutí. Myslím, že to začalo u paní zástupkyně, která to pak rozeslala mezi celý tým. Zpětně jsem zjistila, že se k nominaci pozitivně vyjádřili i ti kolegové, kteří normálně moc na emaily nereagují.

Jaký pro vás byl ten moment vítězství? Co to pro vás znamenalo?

Už na minulé škole jsem získala ceny, ale teď to pro mě znamenalo strašně moc. Jsem typ člověka, který o sobě celoživotně pochybuje. Pro mě to tedy bylo opravdu krásné ocenění od týmu, který jsem tady vybudovala a byla to známka toho, že mě berou a jsem jejich ředitelkou.

Vnímáte to jako závazek, díky kterému budete měnit vaše osobní plány či vize školy?

Jak už jsem vám říkala, moje situace doma s manželem byla opravdu nesmírně složitá a samozřejmě jsem uvažovala o tom, zda tuto náročnou funkci neopustit, ale když jsem zjistila, že za mnou mí kolegové opravdu stojí, získala jsem znovu obrovskou chuť pokračovat. To, co se mi tady v Hello děje, mě obrovsky nabíjí a když to řeknu stručně, tak i díky tomuto ohodnocení, které vnímám jako zpětnou vazbu mých zaměstnanců, budu moc ráda pokračovat dále.

P

1/2